

Святое Пісанне Старога і Новага Запавета сведчыць, што Бог з'яўляецца абаронцам справядлівасці і становіцца на баку прыгнечаных. Прарок Ісая заклікае: “Навучыцеся рабіць дабро. Шукайце правасуддзя, дапамагайце прыгнечанаму, абараняйце сірату, заступайцеся за ўдаву!” (Іс 1, 17). Бог папярэджвае магутных і багатых, каб памяталі, што несправядлівасць адносна слабых не сыдзе ім беспакarana: “Сын мой! [...] Не засмучай чалавека ў яго нястачы; не бянтэж сэрца ўжо засмучанага [...]”;

не адводзь вачэй ад таго, хто просіць, і не давай чалавеку падставы праклінаць цябе; бо калі ён у гароце душы сваёй будзе праклінаць цябе, Творца яго пачуе малітву ягоную” (параўн. Сір 4, 1–6). † Езус Хрыстус, наш Пан і Заснавальнік Касцёла, сказаў пра сябе: “Дух Пана на Мне, бо Ён намасціў Мяне абвяшчаць Добрую Навіну ўбогім” (Лк 4, 18). Засведчыў таксама: “Шчаслівыя ўбогія духам [...], засмучаныя [...], галодныя і прагнучыя справядлівасці [...], міратворцы [...], каго пераследуюць за справядлівасць [...]” (параўн. Мц 5, 3–10). “Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас” (Мц 11, 28).

Аб тым, якое вялікае значэнне ранні Касцёл надаваў клопату пра людзей, што апынуліся ў складанай сітуацыі, сведчаць Дзеі Апосталаў.

Касцёл запрашае да сябе ўбогіх, каб маглі суцешыцца.

У першай супольнасці ў Іерусаліме ўсё было агульнае: багатыя прадавалі сваю маёмасць, а грошы перадавалі апосталам, каб яны пры дапамозе дыяканаў маглі падтрымліваць тых, хто трапіў у цяжкасці. Пасля навяртання апостал Павел разам з Барнабам накіраваліся да Пятра, Якуба і Яна, каб атрымаць адабрэнне на місійную дзейнасць. Апосталы даручылі ім быць чулымі да людзей, якія жывуць у нястачы і складаных абставінах: “Якуб, Кефас і Ян, якіх лічаць стаўпамі, [...] падалі мне і Барнабу правіцу на знак супольнасці, каб нам ісці да язычнікаў, а ім – да абрэзанных, каб толькі мы помнілі пра ўбогіх, і менавіта гэта я старанна рабіў” (Гал 2, 9–10).

На працягу стагоддзяў адданыя Хрысту людзі Касцёла стараліся аблегчыць лёс бедным і абяздоленым. Напрыклад, Ордэн Святой Тройцы, заснаваны ў 1198 годзе св. Жанам дэ Мата і св. Феліксам дэ Валуа, галоўнай мэтай якога было вызваленне хрысціянскіх нявольнікаў з рук мусульман, за час свайго існавання вызваліў каля 900 тысяч чалавек. Св. Ян Боско заклаў “салезіянскія” кангрэгацыі, каб ратаваць бедную, загубленую і бяздомную моладзь. Па прыкладзе св. Маці Тэрэзы з Калькуты была заснавана Кангрэгацыя Сясцёр Місіянерак Міласэрнасці, мэтай якой – дапамагчы

адзінокім і безабаронным людзям, пакінутым на волю лёсу.

Калі людзі будуць паслухмяныя заповедзям хрысціянства, паміж імі будзе панаваць братэрская любоў.

Вучэнне пра абавязак Касцёла стаяць на баку бедных і абяздоленых знайшло выраз у Сацыяльнай дактрыне Касцёла, ініцыяванай энцыклікай “*Rerum novarum*” папы Льва XIII. Ён піша: “Божая любоў, здаецца, больш схіляецца да ўбогіх, бо Езус Хрыстус называе ўбогіх шчаслівымі (параўн. Мц 5, 3); Ён пастаянна запрашае да сябе тых, хто працуе і смуткуе, каб яны маглі суцешыцца (параўн. Мц 11, 28); асаблівай любоўю ахінае самых бедных і пакрыўджаных. Веданне гэтага вучэння стрымлівае нахабнасць багатага і падывае ўпалы дух ва ўбогім; у першым спараджае спагадлівасць, у другім – умеранасць. Такім чынам, скарачаецца адлегласць паміж класамі, якая падтрымліваецца чалавечай ганарыстасцю, і становіцца лягчэй падвесці абодва бакі да таго, каб паціснулі адзін аднаму руку і пагадзіліся. Але нават больш: калі абодва бакі будуць паслухмяныя заповедзям хрысціянства, паміж імі будзе панаваць не толькі простае сяброўства, але і братэрская любоў. Бо ўсе людзі адчуюць і зразумеюць, што іх стварыў агульны Айцец – Бог, што ўсе яны імкнуцца да адной мэты – да Бога, які адзіны можа даць ідэальнае і поўнае шчасце людзям, як даў яго анёлам, што ўсе былі аднолькава адкуплены Езусам Хрыстом і ўнесены Ім да годнасці Божых дзяцей” (“*Rerum novarum*”, 20–21).

Таму нічога дзіўнага, што кожны веруючы чалавек, тым больш каталіцкі святар ці біскуп, не можа абыякава прайсці міма беднага, церпячага ці пакрыўджанага чалавека.